

KIS-CZELL ÉS VIDÉKE

KÖZÉRDEKŰ FÜGGETLEN UJSÁG.

Megjelen minden vasárnap.

Jellege: »Küzdelem az igazságért!«

Előfizetési ár:
Egy évre 8 kor. | Negyedévre . . . 2 kor. — fil.
Fél évre 4 . . . | Egyes szám ára — . 20 .

Szerkesztővel értekezhetni: kedd, szerda és csütörtökön.

Felelős szerkesztő:
HUSS GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kis-Czell, Gyarmath-tér 76. szám. Ide intézendők a lap szemlémi és anyagi részét illető minden kérelmek. Névtelen levelek figyelembe nem vétetnek.

Sajtóperünkhöz.

(H. Gy.) A „Kis-Czell és Vidéke” 1900. évi november hó 4-én megjelent 45-ik számában, a hirrovatban „Jánosházai svinderek” czim alatt jelent meg egy hírközlés, melyben megvolt írva, az igazságnak megfelelőleg, hogy Zollner Ferencz, Reisinger Adolf és Zollner Béla Jánosházai lakosok minő galád módon akarták befenni, megkárosítani, Berecz testvérek magyar genci lakos kisbirtokosokat, kik tőlük birtokot vettek. Bereczék ügyvédjük utján a szombathelyi kir. ügyészséghez feljelentést adtak be Zollner Ferencz és társai ellen, melyben elég bőven kivolt fejtve Zollnerék családsága. Mikor ez a hírközlés a „Kis-Czell és Vidéke”-ben megjelent, melyben a jánosházai banda lelett leplezve, a hírhedt közkereseti társaság szaladt Szombathelyre és egyik ottani lapban egy jól megfizetett egy oldalas nyilttéri közleményben iparkodott magát és gazságait fehérre mosni. E mosakodása közben megtámadta becsületét és e lapok felelős szerkesztőjét, ocsmányabbnál ocsmányabbárgalmakat szórt reá és jó pénzt még ennek a lapnak a szerkesztősége is vállalkozott arra, hogy ezt a hírhedt bandát elnevezte „jóhírűeknek” és a nyilttéri rovaton kívül még ő

is segített támadni e lapok szerkesztőségét azért, amiért a „Kis-Czell és Vidéke” köztársaságban leplezett egy földkel uszo rászkodó bandát, akiknek e téren elkövetett tizelmeiről köteteket lehetne írni. E lapok felelős szerkesztője, akkoriban a szombathelyi lapot alaposan kileckészettette, adván neki olyan választ, mely teljesen elég volt neki arra, hogy mely hallgatásba merüljön. A hírhedt nagyképködő és az ártatlanság szerepét játszó jánosházai közkereseti társaság ellen pedig sajtóper indított a szombathelyi kir. törvényszék előtt, mely azonban maig sincs befejezve, illetve a vizsgálat még tart. E sajtóper megindítása után hétről hétre sorra szedtük a Csalnyer czég büneit és szellőztettük. Nagy fájdalmakat okoztunk e közleményeinkkel e jeles firmának, ki ugy akart bennünket először elnémítani, hogy pénzt ígért hallgatásunkért. Mikor pedig látta, hogy nem ér czélt pénzével, akkor zuhatagként adta be ügyvédje utján ellenünk a feljelentéseket, inkriminálván összes, mintegy negyvenre rugó, róluk irt közleményeinket s közben még azt a becses óhajukat is kifejezték a törvényszékhez beadott feljelentéseikben, hogy e lapok felelős szerkesztőjét, mint a róluk irt közlemények szerzőjét, a bíróság tartóztassa le, helyezze vizsgálati fogságba,

mert nem hogy félbehagná a támadásokat, hanem ellenkezőleg, — hétről hétre újabbakat helyez kilátásba.

Csalnyeréknek ezt a forró vágyát azonban nem teljesítette a bíróság, így Csalnyerék mosása tovább folyt. Ezután megtette még e jeles közkereseti társaság azt a kis (?) stiklit is, hogy midőn már látta, hogy sem az erőszaktól, sem a fenyegetéstől nem ijedtünk meg, zsarolás miatt jelentett fel bennünket azért — mert nem vettük el a pénzét. Ezzel is kudarcot vallott. Jellemző a hírhedt Csalnyer társaságra, hogy az ellenünk tett zsarolási feljelentésben egy elzúlott ur volt a korona tanuja, aki ép most *ül* 8 havi börtönbüntetését többrendbeli váltóhamisításért a budapesti gyűjtőfogházban. Ennyi csufos kudarc után végre is belátták Csalnyerék, hogy e lapok felelős szerkesztőjén nem tudnak sehogysen kifogni s vége-hossza nem lesz a feljelentéseknek, ha ők minden róluk irt közleményért sajtóper indítanak. Így ért véget Csalnyerék folytonos feljelentése. A sajtóper közel két éve folyik és megfordult a szombathelyi, veszprémi és a győri kir. törvényszékek előtt. Végre a veszprémi kir. törvényszék vádtanácsa 1902. évi ápril hó 9-én tartott vádtanács ülésében kimondta, hogy e sajtóper esküdtsek elé

TARCZA.

Az emberbarát.

Egyik kezét azt a melyiknek megvedik utján, a másikat a kővéház márvány asztalkáján. A másik kezében azt a hírlapot tartotta, a mely ismét az ő neve fölé vont glóriát.

Pedig már megszokhatta, hogy a hol olvasák vagy kiejtik Csorbai Iván nevét, annak kapcsán refúdesen ez viszhangzik:

„A páratlan emberbarát!”

Hallja, olvassa lépten nyomon. Mindennek daczára dzzand melle tájékán a finom posztóból készült kabát. Az önelégültség tultengése tör utat egy mély lélegzétvételben.

— Van szerencsém, Csorbai ur.

— Alázatos szolgája, méltóság uram!

— Épen most olvasom, hogy miféle humanus cselekedettét gyakorolt ön újra. Igazán példányképe lehetne azoknak, a kiknek szintén módjukban állna s még őt fillért se adnak arra, hogy embertársaitak megmentsék a nyomortól, sok esetben a büntől. 100000 korona játékonczélra, ez igazán hallatlan bőkezűség. Még az utókor is kegyelettel fogja említeni az ön nevét.

— Nem a hirsomj sarkal s legtávolabbról sem pályázom arra, hogy más tudjon is létezéséről, mint a kinek közvetlen enyhíthetek nyomorán; szerénykedett Csorbai Iván.

A méltóság ur Csorbai biztosította, hogy minden tiltakozás daczára, figyelmébe ajánlja a kegyelmeit, hogy az emberbarát nevé vegén, de gondja lesz rá, hogy azt a br... két betűskét is rálitografáltathassa a névjegyére.

Csorbai ur nem győzi eléggé ismételni, hogy neki minden jutalma az öntudatban rejlik; ő csak egyetlen elvet vall, hogy a végzet csupán letébe helyezte egy-egy vagyonosabb embernél a tőkét, hogy aztán szíve és esze sugalata szerint juttassa rendeltetési helyére; abba a kézbe, mely esdekelve fordul a bővelkedő felé.

Még nagyobbat sohajtott ehhez a nagy frázishoz.

Csorbai István magasra emelt fejjel, gömbölyűre feszített melle halad az utcán, ahol lépten-nyomon egy-egy ismerősre bukkan, akik hódolatteljes tisztelettel üdvözlők az ismert emberbarátot.

A felesége, mint urának méltó párja, tagja minden létező jótékony egyesületnek s alig van egy perze a saját használatára, mert minden pillanatát szegényeinek szenteli.

Az emberbarát hazáért Itt látni, hogy van is miből jótékonyaságokat gyakorolnia.

Ugy lakik, ahogy csak az amerikai ezüst király rezidálhat.

Félenk lép be a legénye. Nagyságos uram, ismét itt van az az ember.

— Bozsásd be; mondja leereszkedő ábrázattal; de mikor a legény betette az idegen után, a legény a szék elé fordult, a melyre a legény a kezét tette.

— Megint itt vagy? sziszegi dültől fojtott hangon, mikor szűnsz már meg üldözni.

— Igen, megint itt vagyok Iván. Belemegyek az alkuba. Add ide az ígért 600 koronát, egy kis üzletbe hallgatag társ leszek, mert hisz nevémmel nem léphetnek a világ elé; s aztán nem hallod többé híremet sem.

— Megesküszöl erre?

— A gyermekeim életére.

Mintha egy súlyos követ vetek volna le a nyugalmáról. Fölhínytta az íróasztal fiókját s egy zsehet állított ki.

Ha a nyomort, a fájdalmat akarnók megörökíteni, kereshet se lehetnének erre jobb mintát, mint az a lehetetlenül kopott öltözetet viselő, beestet arcu férfiú, akinek vonása! azonban ugy hasonlítanak Csorbai Istvánéhoz, hogy lehetetlen hitelt nem adni szavainak, mikor így szól:

— Esküszöm: soha senki se tudja meg, hogy fivérek vagyunk; hogy neked kedvezett a szerencse s engem addig üldözött a balsors, míg egy napon ... Igen, igen, az idegen pénz, Iván!

tartozik, mert Zollner Ferencz és Reisinger Adolf, mint a Jánosháza vidéki takarékpénztár tisztviselői lettek támadva a cikkek nagy részében. A veszprémi kir. törvényszék e végzése, illetve határozata ellen Csalnyerek telfolyamodással éltek a győri kir. ítélőtáblához. Csalnyerek e felfolyamodására a győri kir. ítélőtábla az alábbi végzést hozta:

699—Bün, 1902. sz.

Őfelsége a király nevében!

A győri kir. ítélőtábla.

A nyomtatvány utján elkövetett rágalmazás és becsületsértés vétsége miatt terhelt Huss Gyula és társa elleni büntető ügyet, melyben a veszprémi kir. törvényszék vádtaánácsa 1902. évi április hó 9-én 1378. sz. alatt végzést hozott, Zollner Ferencz, Reisinger Adolf és Zollner Béla fómagánvádlóknak 1712—B. sz. alatt beadott felfolyamodása folytán 1902. évi június hó 13-án tartott zárt tanács ülésében vizsgálat alá vevén, következőleg.

Végzett.

A kir. ítélőtábla a kir. törvényszék vádtaánácsnak végzése ellen a fómagánvádlók részéről beadott felfolyamodást elutasítja. (B. P. 379. §. 4. bekezdés.)

Indokok:

Tekintettel arra, hogy a bűnügyi iratokhoz csatolt nyomtatványok közül, úgy a „Somlyóvidéki Hírlap” című nyomtatványnak 1900. évi november hó 18-iki lelettel ellátott 47-ik számában „Zollnerék bajban” (Ölörományjegyzék VII. sz. a.) valamint a „Kis-Czell és Vidéke” című lapnak 1900. évi december 2-án és ugyanazon hó 23-án keltezett 49. és 52-ik számában (Ölörományjegyzék X. 8. sz. és XIV. alatt) „Album Zollnerékről és Album Zollneréről. II. címek alatt megjelent és a fómagánvádlók által feljelentéseikben panasz tárgyává tett közleményekben oly rágalmazó állítások és becsületsértő kifejezések foglaltatnak, amelyek Zollner Ferencz és Reisinger Adolf fómagán-

vádlóknak a jánosházai takarékpénztárnál, tehát nyilvános számadásra kötelezett vállalatnál, elfoglalt igazgatói állásukra és ezen állásukból ki folyólag tevékenységükre vonatkoznak; tekintettel arra, hogy a nyilvános számadásra kötelezett vállalat tisztviselői ellen ezen minőségükre vonatkozóan nyomtatvány utján elkövetett rágalmazás és becsületsértés elbírálására az 1897. XXXIV. t. cz. 16. §-ának 2. bekezdése szerint az eskudtbiroság illetékes; tekintettel arra, hogy Zollner Ferencz és Reisinger Adolf fómagánvádlók a takarékpénztári igazgatói minőségükben szenvedett sérelmeikért is panaszt emeltek feljelentéseikben, a hatáskör kérdése pedig a feljelentés alapján és hivatalból bírálendő el; és tekintettel arra, hogy a jelen esetben a B. P. 19. §-a szerint különben is egyesíthető büncselekményeknek az azok mindegyikére hatáskörrel bíró eskudtbirosághoz leendő áttételét a fenförg szoros személyi összefüggésnél fogva a célszerűség is indokolja; a kir. törvényszék vádtaánácsa helyesen intézkedett, a midőn a jelen ügy elbírálását az eskudtbiroság és pedig az 1897. XXXIV. t. cz. 15. §-a utolsó bekezdéséhez képest a győri kir. törvényszék mint eskudtbiroság hatáskörébe tartoznak, nyilvánította.

Kelt Győrött, 1902. évi június hó 13-ik napján. — Vági Mór a. k. Kail Géza s. k. előadó.

Mint a győri kir. ítélőtábla fentebbi végzéséből látható, Csalnyerek sajtópere e lapok felelős szerkesztője ellen a győri kir. törvényszék eskudtbirosága előtt fog lefolyni. Független polgárokból alakuló eskudtbiroság fog felettünk itélkezni, verdiket mondani. És e verdikt nem lehet ráánk nézve más, mint felmentő, mert Csalnyerek ellen az általunk irtakat bizonyítani is fogjuk tudni. Tehát nincs messze már az idő mikor e banda felett össze fog csapni az a piszkos ár, melyben évek óta már nyakig usznak. Nyugodtan nézünk e sajtóperünk elé, mely után következik még Csalnyereknek az általunk ellenük indított sajtóperünk. Hisszük és reméljük, hogy e kettős sajtóper alaposan megfogja nyírbalni ennek a közkereseti társaságnak már amúgy is gyenge lábón álló társadalmi szereplését. E sajtóperek letárgyalása után, bizonyára tisztább levegő lesz majd Jánosházán.

Az állás

Mai közgazdasági viszonyaink közt egyik legnyomasztóbb kötelezettsége kereskedőnek, iparosnak és gazdásznak egyaránt az adófizetés. Jobb viszonyok kö-

lezettség nehézségeit, ma azonban nagy teherként sulyosodik ráink.

Nincs mit tagadni, hogy az állam fokozott igényeivel szemben a polgárok adófizetési képessége egyre csökken, mégis folyton emelkedik az adó. Sok esetben teljesen indokolt az adók emelése, ám ez nem változtat az adófizető helyzetén, aki egyre öregbülő anyagi gondok közepette mindinkább nehezebben felel meg adófizetési kötelezettségének. Panaszokodnak sokan, hogy adófizetési rendszerünk elavult, nem felel meg a mai viszonyoknak s reformok életbeléptetése rendkívül sürgős. Bizonyos, hogy szegényebb sorsuk aránytalanul erősebben sújtatnak mai adórendszerünk által, mint a gazdagok. De nemcsak ily tekintetben sérelmes mai adórendszerünk,

hanem hibás a kereskedelmünk és iparunk tekintetében is. Senyvedő iparunk és kereskedelmünk az állam leghathatósabb támogatására volnának utalva, ehelyett azonban — néhány állami szubvenzió kivételével — mindnagyobb igényt támaszt iparunkkal és kereskedelmünkkel szemben.

Sokszor igazán bámulatraméltó adóügyi közegeink ügyessége és leleményessége. Tájékozodottság tekintetében pedig éppen szállító, ki olyan pontosan tudná, mennyit és mily áron szállít évenként hatóságoknak, mint tudja ezt az adófelügyelőiség, melynek területén tartózkodik. Így aztán az adófelügyelőiségnek könnyen kinálkoznak adatok, melyek alapján a szállító megadóztatja. Megdönthetetlen számadatok állanak rendelkezésére s ezek révén — nézete szerint — legigazságosabban vetheti ki az adót, nem számítva arra, hogy bizony a legtöbb esetben hiba van a kréta körül. Mert az igazságos adókivetés alapját helyesen nem az képezheti, ki mennyit szállít — akár hatóságoknak, akár egyeseknek — hanem, hogy mennyit nyer, esetleg nem veszít e szállításoknál. Sohse higgyük, hogy csak az adófizető üres kifogása, ha azt állítja, hogy hatósági szállításoknál gyakoribb a veszteség. Akárhányszor bekövetkezhet ez az eset. Elkéintve attól, hogy a szállító könnyen tévedhet számításában, nem tartozik a ritkaságok közé, hogy csak azért kínál ajánlatában sokszor nevetésesen alacsony árakat, hogy a szállítást biztosan elnyerje s az ebből származó erkölcsi hasznot élvezhesse, vagyis, hogy vesztesége arán reklámot csináljon magának. Ezért hoz nagy áldozatokat, nem számítva arra, hogy mindjárt nyomában jár az adóügyi hatóság, mely a szállításból reá háruló anyagi kárt még külön megadóztatja.

Annyi bajjal, annyi gonddal kell megküzdeni az iparosnak és kereskedőnek, hogy az egyre rosszabbodó viszonyokkal szembezállhasson, annyiféle kell figyelmét kiterjesztenie, hogy megragad minden alkalmat, mely azzal kecsgetti, hogy sokszor kétségbeejtő helyzetén segíthet. Nehéz szívvel vállalja el a hatóságoknak való szállítást, remélve hogy ezáltal hirnevét és megcsappant forgalmát emelheti, de a forogjó helyette — az adóemelés.

Nem lehet ez így jól. Nem lehet helyes, hogy a hatóságoknak szállító iparosokat és kereskedőket, kik szállítási szerződéseiket amúgy is nagyértékű bélyegekkel kötelesek ellátni s így már egyszer megadóztattak, az adókivetésnél egész üzletük után fokozott mértékben újból megadóztassanak. Nem helyes, hogy a hatóságoknak szállító iparosok és kereskedők sulyosabban adóztatnak meg, mint azok, kik csak magánosoknak szállítják áruikat. Azért, mert amazok szállításait, melyeknél nem nyerhetnek annyit, mint a magánosoknak való szállításoknál, könnyen lehet értékre de nem nyereségre — nézve ellenőrizni nem szabad rájuk aránytalanul nagyobb adóterheket róni, mint másokra.

Sikkasztó voltam . . . Ott van a nevem a bécsi rendőrség fekete könyvében. Őt évi feyházzal szenvedtem meg azért. Ha abban az időben megsziveled esedésemet és segítesz rajtam . . . Hogy könyörögtem, hogy rimádkodtam. Térden csuiztam előtéd; a gyermekeim végett . . . Nem, nem teszek szemrehányást. Magad szerzed a vagyonedat s tehettél vele, amit akartál. De ha meg nem vonod segélyedet, nem lettem volna gazember. Hissz az egész csak ötezer forint kérdése volt.

Ne beszélj annyit s főleg ne ilyen hangosan. Itt a pénz; ennél többre egy fillérrel se számíthatasz.

— Azóta nem is kértem tőled soha. Tudod, hogy egy jótékony egyesítésben a szülőknek indultak egylete” utasított hozzád, mint alapítóhoz. Akkor nem is gyantottam, hogy a fivő . . . Nem, nem, hogy Csorbai Iván ugyanazonos Johann Beimerrel. Mikor nálad voltam, már nem volt visszalépés. Én se viseltem már Csorbai nevünket s te se álmódhattad, hogy a bejelentett segélytérő a tulajdon testvér . . . Nem, nem, mondom ki a többit.

Ezután csöngtetted.

— Bocssád ki ezt az embert. Csak a szívébe nyilatott egyet amannak; aztán halkán azt sugta: A gazember szavának fog állni; nem hallok többé róla.

Mikor az a sporolás útjára lépett bűnös bemutatva a banknál a 600 koronáról szóló cheket, a kívül állók kegyeletos zúgással ismételték:

— Iamét Csorbai! Nem ismer határt a bőkezűsége. Páratlan emberb rát!

Küvér Ilma

Appellálunk adóügyi közegeink méltányosságára, hogy alaposabban vizsgálják meg az egyesek adófizetési képességét s inkább olyan egyénektől és társaságtól szedjenek nagyobb adót, hol nagyobb a nyereség s könnyebb a megélhetés, mint olyanoktól, kiknek szállításait könnyen lehet ugyan ellenőrizni, de nem tudhatni boldognak-e vagy sem?

HIREK.

— **Csalnyerék keserve.** A jánosházai Csalnyer-féle nemesi kurián nagy most a szomorúság. Ezt a végtelen nagy szomorúságot Csalnyeréknek a győri kir. ítélőtábla szerezte meg ama végzésével, melyben jóváhagyja a veszprémi kir. törvényszék határozatát, hogy az általuk, a lapok felelős szerkesztője ellen indított sajtóper a győri kir. törvényszék esküdt-bírósa elé utalja. A vén furfangos Csalnyer táti erősen bizott eddig, hogy törvényszék fog itélkezni a sajtóperben, mely paragrafusokhoz és nem lelkiismerethez levén kötve, mint a független polgárokból álló esküdtzsek, így egyik-másik közleményért elfog bennünket, habár csekély pénzbírságra is ítélni, a holt paragrafusok alapján. Most azonban nagy a táti keserve. Tudja a vén-ráká-jár, hogy az esküdtzseknél a kezeink között levő bizonyíték alapján feltétlenül vesztett pere van. Mint halljuk, — Csalnyerék kérvényt akarunk benyújtani az igazságügyminiszterhez, hogy a sajtóper ne az esküdtzsek, hanem törvényszék tárgyalja s egyesítse azzal a sajtóperrel, melyet lapunk felelős szerkesztője indított el ellenük a szombathelyi törvényszék előtt. Hogy Csalnyerék a szárnypórbálgatásukkal ép annyit érnek el az igazságügyminiszternél mint a kutya a hold megugratásával az bizonyos. Bizony édes táti! ebben a sajtóperben egyikünknek feltétlenül elkell hasálni. Hogy melyikünk lesz az, nagyon könnyű kitalálni. A pénzeszsák ez alkalommal arra lesz jó csak, hogy a költségeket fedezze és kiállja, de az igazságot megvásárolni és elnémitani már nem lesz elég táti.

— **Hangverseny.** Dankó Pistának a beteg dalköltő cigány primának volt daltársulata két előadás tartására tegnap érkezett Kis-Czelle és a Hungária szállodában mutatták be tegnap este művésztüket. E daltársulat jeles erőkből van összeállítva s zamatos magyar dalokkal mulattatja közönségét. Nem holmi tingli-tangli zengerek, akik frivol káplékkal kedveskednek (?) a publikumnak. Aki még nem hallotta e daltársulatot, annak ajánljuk a következőt.

— **Népünnepély.** A kis-czelli ipartestület által, boldog emléktű Hollósy Jusztinián apát emlékére rendezett népünnepély a mult vasárnap tartatott meg az apátság Marczal melléki majorjában, hol a nagy számban összegyűlt közönség kedélyes hangulatban az est beálltáig maradt együtt.

Nagy idők tanúja. Rösler József volt 1848-iki nemzetőr hadnagy, dukai földbirtokos, hosszas betegeskedés után 80 éves korában Dukán kedden elhunyt. A megboldogultban Tulok Benó kisczelli ügyvéd, volt országgyűlési képviselő; apósát gyászolja. Halála alkalmából a család által kiadott gyászjelentés a következő:

Rösler Ilona férjzett pósfalvai Tulok Benóné a maga, úgy férje Tulok Benó és kis leánykájuk Ilonka, valamint az összes rokonok nevében fájdalomtelt szívvel jelentik forrón szeretett és feledhetetlen édes atya, após és nagy atyjának Rösler József okl. gyógyszerész, földbirtokos, volt törvényhatósági bizottsági tag —

1848-iki nemzetőr-hadnagynak, élete 80 ik évében, hosszas szenvedés és a halotti szentségöknek ájtatos felvétele után, folyó évi július hó 28-án délután 6 óraker történt gyászos elhunytát. A boldogultnak hült tetemei folyó évi július hó 31-én délután 4 óraker fognak a róm, kath. egyház szertartása szerint a dukai sírkertben örök nyugalomra helyeztetni. Az engesztelő szent misecaldozat a boldogult lelk. dveer: tojyó évi augusztus hó 1-én reggel 10 óraker: toq a dukakápolnában a Mindenhatónak bemutatattam. Duka, 1902. évi július hó 29-én. Áldás és béke lengjen drága hamvai felett!

— **Előléptetések.** Az igazságügyminiszter, Rác Lajos és dr. Prugberger Vince szombathelyi törvényszéki bírákat a VIII-ik fizetési osztály első fokozatába, Mesterházy Lajos törvényszéki irodalmozgatót a X-ik fizetési osztály első fokozatába, Széll József törvényszéki irodatisztét a X-ik fizetési osztály második fokozatába, Ullrich Ede a kir. ügyészséghez beosztottot és Szedlár Odón törvényszéki aljegyzőket, valamint Márkus József a Felső József közlegeti járásbírósi irnokokat a XI-ik fizetési osztály első fokozatába léptette elő.

— **Egy tanár büne.** A fővárosi lapok egy szombathelyi távirat alapján már közölték, hogy Mocsári Ignác körmeneti polg. iskolai tanár, a nevelésére bizott leány növendékeken erkölctelen merényletet követett el. E szennázciós és rendkívüli kínos ügyről laptársunk, a körmeneti „Rábavidék” szerdai számában a következőket írja:

Rendkívül kínos úgy tartja izgalomban Körmenetet és az egész vármegyét. Egy magáról megfeledekzett, könnyelmű fiatalemberről, Mocsári Ignác körmeneti polgári iskolai tanárról szól a hír, hogy állítólag rutul visszaél a beléje helyezett bizalommal s erkölctelen merényletet követett volna el a nevelésére bizott fiatal leány növendékeken. Ez a hír természetesen módfelett fölzigatta a szülőket.

tudósítás alapján a f... letesen foglalkoztak a dologgal s meg... írták, hogy a szombathelyi ügyészség letartóztatta Mocsárit, közvetlen főnökét. Knaute Rezső igazgatót pedig felfüggesztették állásától. A szelloztatott dolog oly kényes, hogy addig, míg az teljesen tisztázva nincs, nem is foglalkozunk vele részletesen, már csak azért sem, mert nem akarjuk a sok mende-monda alapján a szülőket, akik gyermekeik jövőjét féltik, még jobban megrémíteni és felizgatni. A dolog most hivatalos eljárás alapján képezi, várja be mindenki nyugodtan a fejleményeket. Ez a leghelyesebb, amit ajánlhatunk s amit a szülők tehetnek.

— **Elfogott cigányok.** Kolompár Lakatos Árpád és családtagjai a múlt héten vezére és familiája került a napokban ismét horogra. A kisczelli és a jánosházai csendőrségnek sikerült hosszas kutatás után elfogni őket. A Kolompár Lakatos familia legutóbb Hosszupereszegen és Kámban követett el betöréses lopást, honnét nagy mennyiségű ruhaneműeket emeltek el. A cigányok jelenleg a kisczelli kir. járás bíróság foglyai. A csendőrség folytatja a nyomozást.

— **Kert megnyitás.** A „Korona” szálloda nyári mulató kertjének megnyitása ma lesz táncvizsgálommal és tekeversennyel egybekötve. Bővebbet a hirdetési oldal tartalmaz.

— **Brutális szerelmes.** Fixner László alsósági lakos már rég óta üldözi szerelmével Varga Annát, ki azonban sehogysem akarja meghallgatni Fixnert. A mult szombaton ismét szerelmi ajánlataival zaklatta Fixner a leányt, de a leány most sem volt hajlandó szerelmi ömléceit meghallgatni. Fixner e felett dühében revolvert fo-

gott a lányra és lelövessel fenyegette. Szerencsére tenyegetését még sem váltotta be, a leány megmenekült. A szerelmes Fixnert feljelentették a bíróságnal.

— **Falusi olvasókörök és gazdakörök a pozsonyi gazdaságkongresszuson.** A pozsonyi gazdaságkongresszuson kiállítás kapcsolatban több fontos és időszerű kérdéssel foglalkozó gazdaságkongresszust rendez Pozsonyban szeptember hó első felében a Gazdasági Egyesületek Országos Szövetsége és a Magyar Gazdasági Szövetség. Ezen országos kongresszus tárgyai között, a kivándorlás, a gabonaértékesítő szövetkezetek s a fedezetlen határidő üzlet mellett a legfontosabb a kisczelli és földmivelők szervezkedése, érdekeik előmozdítása, gazdasági ismereteik fejlesztése s anyagi helyzetük javítása. Mútan a falusi olvasókörök, gazdakörök és más egyletek ezen czélok elérése mint alakultak, a Magyar Gazdasági Szövetség az uton szölija föl a pozsonyi kongresszuson, illetve a kisczelli és földmivelők helyzetének javítására irányuló munkálatokban való részvételre. A falusi olvasókörök és gazdakörök mindaddig nem lesznek képesek nagyobb arányú tevékenység kifejlesztésére, míg együteti működését nem folytatnak s a mig nem egyesítik erőiket ezen legfontosabb kérdések megoldása érdekében, melyek a kisczelli és földmivelők helyzete javulásának tulajdonképeni forrásait képezik. Kivánatos tehát, hogy azon falusi olvasókörök, egyesületek és szövetkezetek, melyek tagjai nagyrészt földmivelők, továbbá a gazdakörök, a Magyar Gazdasági Szövetség által feléjük nyújtott segítő kezert a tömörüljenek mindannyian a Magyar Gazdasági Szövetség kötelékébe, mint a kisczelli és földmivelők érdekeit gondozó országos központba.

A Magyar Gazdasági Szövetség kötelékébe való felvétel és a pozsonyi gazdaságkongresszuson való részvétel végett jelentkezni lehet augusztus hó 15-ig a Magyar Gazdasági Szövetség titkári hivatalánál (Budapest, Baross-utca 10. sz.) A falusi olvasókörök, egyletek, gazdakörök és szövetkezetek felvetnek a Magyar Gazdasági Szövetség tagjai közé, anélkül, hogy jelenlegi szervezötüket megváltoztatni volnának kénytelenek. A Magyar Gazdasági Szövetség csakis a hazafias szellemben s a föld munkásainak érdekében való cselekvő munkát követi. A pozsonyi kongresszusra való utazás vasuti, elszállásolási és ciliási kedvezményekkel lesz megkönnyítve.

Szerkesztői üzenetek.

R. M. A beküldött eljegyzési hír közlésének díja 4 korona. Tessék a pénz előre beküldeni, akkor közöljük. Tekintet nélkül ennyi díjat számítunk fel mindenkinck.

V. M. E lapok felelős szerkesztője kedden déltől fogva csütörtök délutánig minden héten Kis-Czelleben tartózkodik. Legyen szerkesztőknek

KERDEZZUK MEG A HAZIORVOST!

Krondorff

savanyúvíz

MINT NYÁLKA OLDÓ SZER

ugy magában, mint meleg tejjel vegyítve

Köhögésnél, rekedtségénél, tüdőhurutnál stb.

legjobb gyógyszerrel ajánlatik.

Nehezen emésztő, gyomorhurutnál kitünő hatása van!

Főraktár:

GAYER GYULA cégnél.

15—20

